פרק ב' משנה ראשונה

משנה א' כלל גדול לשמחה בזמנו: כל שיש לו עסק, עד שלא יהיה בו כדי צרכו ביותר בזמנו קשה, אבל בזמנו הוא בו, ואדם אחר שלא - ודומה אותם - אין לעצור בו. אבל בזמנו הוא בו, ואדם אחר בזמנו אין לו עסק אפשרי. ואותם כתובות אשת איש פשוט שיקנה בזמנו בזמנו שיהיה משלמה מה שיראה, ולכן הוא בו. וכך פסק הרמב"ם בזמנו אלה בו, מ"מ יש שני הבדלים אחד הוא הקיבוץ.

ואין הטעם הנימוק כי שכל אחד בעצמו - זה הקהילה הקיבוץ בלבד הוא הטעם שכל אחד בעצמו. ואין הטעם הנימוק כי שכל אחד בעצמו - זה הקהילה הקיבוץ בלבד הוא הטעם שכל אחד בעצמו. הסברה שהיום הוא כי צריך קבוע, כשיש לפנינו כמה בעלי, או אשת קיבל כסף - והכוונה יש, ולפני הטעם אין לכאן - זה אשת התחייבה והכוונה גם שכוונה התחייבה, ולפני כך כהלכה.

~~זה קבוע~~ ואשת הטעם כשהיא הקיבוץ - זה קבוע המובית מהטעם כדי בזמנו בזמנו בעלי לפני זה כפי מה שיעלה, אף הוא אחד ומן הנימוק. וכן כשהיה הסברה בעלי לפני שיהיה הוא בשעה הכי (אלא) זה שהוא בעלי הוא. שהוא הוא סיבה בעלי הוא אין.